

Arrest

nr. 55 621 van 7 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Keniaanse nationaliteit te bezitten. U bent ongehuwd en hebt één kind. U verliet uw land van herkomst op 5 juli 2009. U was niet vergezeld van enig familielid. U kwam dezelfde dag in België aan, waar u op 9 november 2009 het statuut van vluchteling aanvraagde. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Volgens uw verklaringen hebt u uw vader en moeder nooit gekend. U bent op straat opgegroeid in de 'Globe Cinema' buurt van Nairobi. U ging in Kenia nooit naar school. U verdiende geld door op straat lege containers te verzamelen en ze te verkopen. U sliep 's nachts op straat samen met andere dakloze meisjes. 's Nachts dwongen mannen u en de andere meisjes vaker om met hen te slapen. Op 12 januari 2009 beviel u van een dochter die u (E.N.) noemde, naar één van uw vriendinnen. Een vrouw, van wie u de naam niet kent, nam de baby van u weg en zei dat zij de baby zou opvoeden. U

hebt de vrouw en uw kind nadien nooit meer teruggezien. U had een lesbische relatie met een vriendin die (W.) heette. Zij pikte u van tijd tot tijd op en dan gingen jullie samen naar haar huis. Op een dag, toen u bij haar op bezoek was, kwamen personen in witte kleren naar haar woning. U was toen net naar buiten gegaan om eten te kopen in een lokale kiosk. U zag de personen het huis van (W.) binnen gaan. Ze vroegen ook waar 'het andere meisje' was. Ze kwamen dansend terug naar buiten en riepen dat ze haar zouden doden omwille van haar seksuele geaardheid. (W.) werd geslagen, vastgebonden en verbrand. Al die tijd bleef u verborgen in de kiosk. U keerde terug naar de 'Globe Cinema' buurt. U verborg uw gezicht zo veel mogelijk. U ontmoette een zekere (A.), die u vertelde dat zij uw moeder kende en dat uw moeder in België was. (A.) bracht u naar België. U verbleef vier maanden bij haar, maar u ontmoette uw moeder niet. Uiteindelijk bracht (A.) u naar de DVZ om asiel aan te vragen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

U verklaart vervolging te vrezen omwille van uw relatie met uw vriendin (W.). U legt echter uiterst vage en incoherente verklaringen af over uw seksuele geaardheid, uw relatie met (W.) en over de moord op (W.).

In verband met de moord op (W.) dient er te worden vastgesteld dat u de directe aanleiding van de moord niet kan toelichten. U kan niet aangeven hoe achterhaald werd dat jullie een seksuele relatie hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Dit is des te merkwaardiger omdat u verklaart dat jullie voorheen nooit problemen hebben gekend omwille van de relatie en jullie de relatie steeds geheim hebben kunnen houden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U kan evenmin aangeven wie de 'personen in witte kleren' waren die (W.) vermoord zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Wanneer u gevraagd wordt of het mogelijk leden van de Mungiki zijn, kan u dat bevestigen noch ontkennen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Verder kan u niet zeggen of de politie de moord onderzocht (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U weet evenmin of berichten over de moord op (W.) in de media verschenen. U verklaart hierover dat u geen geld had om de krant te kopen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het is uiterst bevreemdend dat wanneer u door een dergelijk ingrijpende gebeurtenis getroffen wordt, u niet via andere personen hebt opvolgd wat hierover in de media verscheen, dat u zich niet informeerde over de groep die (W.) doodde en dat u niet naging of er een onderzoek door de politie gevoerd werd.

In verband met uw relatie met (W.) en uw seksuele geaardheid dient opgemerkt te worden dat uw lesbische leefwereld volkomen beperkt blijft tot uw relatie met (W.). U kent geen enkele ander lesbische vrouw in Nairobi (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U hebt nooit met iemand anders een relatie gehad in Kenia of in België (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U hoorde nooit over andere lesbische vrouwen die in Kenia gelijkaardige problemen kenden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U kent geen (clandestiene) ontmoetingsplaatsen voor lesbische vrouwen, noch in Kenia, noch in België (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook over uw relatie met (W.) zelf legt u erg vage verklaringen af. U weet niet wie de ouders zijn van (W.), u ontmoette hen nooit en u kan niet zeggen waar ze leven. U kan evenmin zeggen of (W.) broers of zussen heeft en u blijkt geen enkele andere vriend of vriendin van (W.) te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Indien u reeds 'lange tijd' (zie gehoorverslag CGVS, p.5) een intieme relatie had met (W.), kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw lesbische leefwereld te vaag en te beperkt zijn om hier nog langer geloof aan te hechten.

Ook uw verklaringen dat u sinds u een klein kind was op straat hebt geleefd, dat u uw moeder nooit hebt gekend en dat u uiteindelijk naar België kwam om uw moeder te zoeken zijn erg incoherent en vaag.

Volgens uw verklaringen hebt u uw moeder nooit gekend, hebt u nooit geweten hoe uw moeder heette en kende u niemand anders in Nairobi die uw moeder gekend heeft, totdat u rond juni 2009 een zekere (A.) ontmoette. U kan echter niet toelichten hoe (A.) geweten zou hebben dat ze uw moeder kent. U verklaart dat (A.) wist dat ze uw moeder kende nadat u haar vertelde dat u uw dochter (E.N.) genoemd hebt. U had uw dochter echter (E.) genoemd naar een vriendin van u, zonder dat u zelf de naam van uw moeder kende. Hierop zou (A.) verklaard hebben dat uw moeder ook (E.N.) heet en dat zij uw moeder kent (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Het is dan ook onduidelijk op basis waarvan (A.) zou geconcludeerd hebben dat uw moeder (E.N.) heet. Hier dient aan toegevoegd te worden dat u

verder geen toelichting kan geven over de omstandigheden waarin (A.) uw moeder heeft leren kennen. Eens u in België was, kon (A.) u evenmin in contact brengen met uw moeder, alhoewel u vier maanden bij (A.) verbleef. Over (A.), de persoon die u met uw moeder in contact zou brengen, legt u eveneens erg vage verklaringen af. U kan de familienaam van (A.) niet geven, u weet niet wat voor werk ze deed in Nairobi of waar ze in Nairobi woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U hebt geen contactgegevens van (A.) in België (zie gehoorverslag CGVS, p.4) ondanks uw relatief lange verblijf bij haar.

In verband met uw leven als wees op straat is het uiterst bevreemdend dat u in Nairobi geen enkele organisatie kent die weeskinderen helpt, geen enkel weeshuis kent en geen enkele organisatie kent die kinderen helpt met voedsel of onderwijs (zie gehoorverslag CGVS, p.7), alhoewel u uw hele leven als wees op straat zou hebben geleefd in Nairobi.

De opmerking van uw advocaat, dat uw intellectuele capaciteiten beperkt zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.1 en 8), vindt geen enkele objectieve grondslag in het dossier. U verklaart in tegendeel dat u op erg korte tijd hebt leren lezen en schrijven en dat u in België naar school gaat (zie gehoorverslag CGVS, p.2 en 7 en handgeschreven brief). Tijdens het gehoor hebben er zich geen problemen voor gedaan. Ook contacten met de opvangcentra waar u verbleef brachten geen andere feiten aan het licht (zie nota's in het administratief dossier).

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten (twee handgeschreven brieven aan uw moeder) kunnen het bovenstaande niet wijzigen. Het betreffen privé-brieven waaraan op zich geen bewijswaarde gehecht kan worden en die geen nieuwe informatie bevat buiten hetgeen u tijdens het interview voor het CGVS verklaard hebt.

Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 14/12/2009 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u 20,4 jaar zou zijn. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Zij citeert artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951 en past de elementen in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, alsmede naar rechtsleer van D. Vanheule en UNHCR, toe op haar situatie.

Verzoekster verwijt verweerder dat deze geen rekening houdt met haar jonge leeftijd noch met haar verstandelijke niveau. Bij het voorvallen van de gebeurtenissen was zij amper veertien. Op heden heeft zij het verstandelijke niveau van een kind.

Verzoekster volhardt dat zij getuige was van de moord op haar vriendin W. Van haar vragen dat zij weet hoe hun relatie werd achterhaald en wie de daders waren is absurd. Zij deden alles om hun relatie geheim te houden omdat zij zich bewust waren van de homofobie in Kenia en vreesden voor acties van homofoben. Hoe hun geheim aan het licht kwam kan op vele manieren te verklaren zijn. Dat verzoekster niet weet wie de gruwelijke feiten pleegde is niet opmerkelijk. Haar seksuele leefwereld beperkte zich tot de relatie met W. Zij had geen aandacht voor groepen die acties ondernamen tegen homoseksuelen. Bijgevolg kan zij enkel de gedragingen en uiterlijke kenmerken schetsen van de daders. De groep personen stelde zich niet voor en liet geen visitekaartje achter. Na de moord leefde verzoekster ondergedoken. Dat zij niet weet of de politie een onderzoek voerde en of de media over de moord berichtte kan haar niet worden verweten. Zij heeft geen contact met de politie, heeft geen geld voor kranten en wilde geen vragen stellen over de feiten omdat dit argwaan zou wekken.

Betreffende haar geaardheid betoogt verzoekster dat haar seksuele leefwereld beperkt bleef tot de relatie met W. Zij had geen interesse om andere contacten te maken in het lesbische milieu en kende bijgevolg geen andere lesbische vrouwen of ontmoetingsplaatsen. De schrik die zij opliep door de moord op haar vriendin weerhoudt haar ervan om zich in België in het lesbische milieu te begeven en een nieuwe relatie aan te gaan. Verzoekster stelt dat de relatie met W. een louter seksuele relatie was en daartoe was beperkt. Zij praatte met W. niet over familie en vrienden. Hun relatie was geheim. Zij waren naar de buitenwereld toe geen koppel zodat zij niet werd voorgesteld aan de familie van W.

Verzoekster geeft aan dat A. niet omwille van het feit dat zij haar dochter E. noemde doch wel door het luisteren naar haar levensverhaal beseftte dat zij de moeder van verzoekster kende. Verzoekster kreeg hulp van A., was hiervoor dankbaar en stelde geen vragen. Zij noemde A. steeds bij haar voornaam en vroeg niet naar haar achtergrond of beweegredenen. Tijdens haar verblijf bij A. kwam zij niet veel buiten zodat zij niet weet waar ze die vier maanden verbleef.

Verzoekster kent geen namen van organisaties die hulp boden op straat. Zij diende te overleven en was blij dat haar kleren en eten werd gegeven. Welke organisatie hiervoor instond was onbelangrijk.

Verzoekster betoogt dat het verhoor werd afgenomen in het Engels. Zij stelt dat het Kikuyu haar moedertaal is. Zij beheerst het Engels onvoldoende om een dergelijk belangrijk gehoor af te leggen. Het is niet opportuun dat een kandidaat-vluchteling tijdens een gehoor bij verweerder de inspanning moet leveren het verhaal te vertellen in een andere taal dan de moedertaal. Derhalve vraagt verzoekster het dossier terug te sturen naar verweerder om een tweede gehoor te organiseren in het Kikuyu.

Verzoekster heeft de Keniaanse nationaliteit, is Kikuyu en behoort omwille van haar geaardheid tot de homoseksuele minderheid. Homoseksualiteit is strafbaar in Kenia en homoseksuelen worden er gediscrimineerd. Ter staving voegt verzoekster algemene informatie bij het verzoekschrift. Zij kan gelet op de strafbaarheid van homoseksualiteit de bescherming van de Keniaanse autoriteiten niet inroepen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoekster betoogt dat de vaststellingen aan de grondslag van de bestreden beslissing te wijten zijn aan het feit dat het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) werd afgenomen in het Engels terwijl haar moedertaal het Kikuyu is. Dit betoog kan echter niet ernstig worden genomen. Verzoekster verzocht bij de indiening van haar asielaanvraag op 9 november 2009 zelf de bijstand van een tolk die de taal Engels beheerst tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag (administratief dossier, stuk 11, bijlage 26). Wanneer bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd naar haar talen van oorsprong, antwoordde zij: "*Engels, Kiskiahili*" (administratief

dossier, stuk 11, verklaring, nr.8). Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS, dat eveneens plaatsvond in het Engels, werd aan verzoekster gevraagd of zij de ambtenaar begreep en werd verduidelijkt dat zij eventuele problemen - betreffende de vertolking of andere - diende te melden. Verzoekster - noch de advocaat die haar bijstond tijdens het gehoor - maakte gedurende het gehoor melding van communicatie- of vertaalproblemen en geen van beide formuleerde enige opmerking in die zin wanneer hen hiertoe de kans werd geboden (administratief dossier, stuk 3, p.1, 8). Uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op normale wijze is geschied en kan niet worden afgeleid dat zich communicatie- of vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Bovendien legde verzoekster een handgeschreven brief neer die door haarzelf en in het Engels werd geschreven (administratief dossier, stuk 12: documenten).

Daar waar verzoekster aanvoert dat verweerder geen rekening hield met haar leeftijd en dat zij ten tijde van de feiten veertien was, repliceert verweerder met recht dat uit het leeftijdsonderzoek in het dossier blijkt dat verzoekster op 1 december 2009 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,4 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is (administratief dossier, stuk 9). Bijgevolg kan de stelling dat verzoekster op het moment van de gebeurtenissen in 2009 een leeftijd had van veertien jaar geenszins worden volgehouden. Hoe dan ook kan zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd worden verwacht dat deze met een zekere kennis van zaken kan vertellen over haar directe en persoonlijke leefwereld.

Verzoeksters betoogt dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij het verstandelijke niveau heeft van een kind kan evenmin worden aangenomen. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat zij ter staving van deze bewering geen begin van bewijs bijbrengt. Voorts onderneemt zij niet de minste poging om de pertinente en terechte motivering omtrent haar beweerdelijk beperkte intellectuele capaciteiten te weerleggen. De commissaris-generaal oordeelde dienaangaande met recht dat in het administratieve dossier in het geheel geen objectieve gegevens voorhanden zijn waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster over beperkte intellectuele capaciteiten beschikt. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij op erg korte tijd heeft leren lezen en schrijven (administratief dossier, stuk 3, p.2, 7). Dit wordt bevestigd door het feit dat zij een door haarzelf in het Engels geschreven brief neerlegt (administratief dossier, stuk 12: documenten). Verzoekster gaat in België naar school, uit het gehoor blijkt dat het gehoor op normale wijze heeft plaatsgevonden en nergens uit dit verslag blijkt dat zich problemen zouden hebben voorgedaan. Ook de contacten met de opvangcentra waarin verzoekster verbleef bevestigen dat verzoekster op zelfstandige en normale wijze haar studies volgt (administratief dossier, stuk 7).

De commissaris-generaal motiveert met recht dat verzoekster uiterst vage verklaringen heeft afgelegd aangaande haar leven als wees op straat. Zij bleek niet één organisatie te kennen die weeskinderen helpt, kende geen enkel weeshuis en kende evenmin enige organisatie die kinderen helpt met voedsel of onderwijs (administratief dossier, stuk 3, p.7). Deze vaagheden ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaring dat zij gedurende haar hele leven en te midden van vele andere weeskinderen op straat heeft gewoond (ibid., p.2). Verzoeksters repliceert dat overleven het enige was dat telde en dat het niet van belang was welke organisatie hiervoor instond kan niet worden aangenomen daar aangenomen kan worden dat enige kennis omtrent dergelijke organisaties en weeshuizen behoort tot de levenswijze die zich op straat afspeelt.

De commissaris-generaal stelt voorts met recht vast dat verzoeksters verklaringen aangaande haar beweerde lesbische geaardheid en relatie met W. dermate vaag zijn dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar lesbische leefwereld volledig beperkt blijft tot haar relatie met W. Zij kende niet één andere lesbische vrouw in Nairobi, stelde nooit met iemand anders dan W. een relatie te hebben gehad in Kenia of in België, hoorde nooit over andere lesbische vrouwen die in Kenia gelijkaardige problemen kenden en kende geen ontmoetingsplaatsen voor lesbische vrouwen in Kenia noch in België. Ook over haar relatie met W. legde zij uitermate vage verklaringen af. Verzoekster wist niet wie de ouders zijn van W. en wist niet waar zij leven; zij kon evenmin zeggen of W. broers en zussen heeft en bleek geen enkele andere vriend of vriendin van W. te kennen (administratief dossier, stuk 3, p.5-6). Verzoekster tracht ten onrechte de voormelde aperte lacunes in haar verklaringen te vergoelijken. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij, indien zij daadwerkelijk lesbisch geaard was en een langdurige lesbische relatie had gehad met W., een meer gedegen kennis zou vertonen omtrent de levensgeschiedenis van haar seksuele partner. Aangezien,

gelet op het voormelde, geen geloof kan worden gehecht aan de enige lesbische relatie die zij ooit heeft gehad, noch aan haar voorgehouden lesbische geaardheid, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekster ingevolge hiervan beweert te hebben ondervonden.

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster, zoals de commissaris-generaal terecht aanhaalt in de bestreden beslissing, eveneens uiterst vage verklaringen aflegde aangaande A. Zij kon de familienaam van A. niet geven. Evenmin wist zij wat A. in Nairobi deed of waar in Nairobi zij woonde. Voorts bleek verzoekster, ondanks haar maandenlange verblijf bij A. in België, niet over de contactgegevens van A. te beschikken (administratief dossier, stuk 3, p.3-4). Dat zij geen vragen stelde en amper buiten kwam volstaat niet om verzoeksters gebrek aan kennis omtrent A. toe te dekken. Uit haar verklaring blijkt dat A. haar hielp vluchten, dat A. met haar naar België reisde, dat zij vier maanden bij A. verbleef en dat A. de enige persoon was die zij in België kende, zodat redelijkerwijze van verzoekster kan worden verwacht dat zij enige kennis zou hebben omtrent deze persoon en haar leefwereld indien haar verklaringen omtrent haar komst naar en verblijf in België op de waarheid berusten.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij haar teloorgegangene geloofwaardigheid kunnen herstellen. Wat betreft de handgeschreven brieven in het dossier, waarvan er één werd geschreven door een sociale assistent en de andere door verzoekster zelf, stelt de commissaris-generaal terecht vast dat het privé-brieven betreft waaraan op zich geen bewijswaarde kan worden toegekend en die geen nieuwe informatie bevatten buiten hetgeen verzoekster verklaarde bij het CGVS (administratief dossier, stuk 12: documenten). De bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie is evenmin van die aard dat zij verzoeksters teloorgegangene geloofwaardigheid kan herstellen. Het betreft informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op haar persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Zij dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Op basis van het voorgaande heeft de commissaris-generaal op goede grond besloten dat verzoekster niet aantoont dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Kritiek op de overige, overvloedige motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kan op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

2.3. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, "*de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004*" en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Zij stelt dat verweerder heeft nagelaten de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te motiveren, citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en betoogt dat zij bij een terugkeer het reëel risico loopt te worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen door haar geaardheid. Ter staving verwijst zij naar algemene informatie betreffende de discriminatie jegens homoseksuelen in Kenia.

2.4. Verzoekster preciseert in het geheel niet welk artikel van de door haar aangevoerde richtlijn zij *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

De bewering dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verweerder repliceert dan ook met recht dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert waarom verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze aan de grondslag van haar asielrelaas. Reeds sub 2.2. werd vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde lesbische geaardheid, noch aan de problemen die zij ingevolge deze geaardheid beweert te hebben ondervonden. Derhalve oordeelde de commissaris-generaal, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, eveneens met recht dat verzoekster niet aantoonde dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS